

let have virket som en Overrump-ling.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om, hvorvidt D. K. — som D. K. — skal tage et Arbejde op for Fredssagen da vil dette — efter min ringe Erfaring i begge Sagers Tjeneste — ikke være tilraadeligt.

Jeg gaar ud fra, at baade De og jeg skelner skarpt imellem 1) et *virkeligt Arbejde* for Fredssagen, og 2) en ikke-forpligtende officiel Sympatitilkendegivelse af den Opfattelse, at „Krig ikke er den ideelle Domstol“, og at Kvinder som Kvinder protesterer mod Krig. Det første kræver, synes jeg, at *alt andet* maa hvile, hvilket i dette Tilfælde vilde betyde, at D. K. maatte laves om til en Fredsforening og *kun* være en saadan. — Det andet, indrømmer jeg, vilde have været paa sin Plads ved det første Møde, som Danmarks ældste og betydeligste Kvindesagsforening, holdt efter, at dens Medlemmer var bleven politiske Borgere. Det vilde uden Tvivl være blevet enstemmigt vedtaget, og naar et Forslag i den Retning

ikke forelaa, føler jeg godt, at Bebrejdelser i saa Henseende i første Række rammer mig, der var D. K.s Repræsentant paa Haagkongressen. Forklaringen, der kun i ringe Grad undskylder mig, ligger i den forcerede Rejse, det ophobede Arbejde, Grundlovsændringens Vedtagelse, Valgretstoget og det hastigt sammenkaldte, hastigt afholdte Fællesmøde med en overfyldt Dagsorden, og endelig ligger den i den gamle Sandhed om „at ingen *til Gavn* kan tjene to Herrer, naar begge disse er saa altkrævende som international Freds-sag og dansk Kvindesag er i *Øjeblikket*. — Der er dem iblandt os, der i Mangel af bedre Arbejdskraft, maa tjene — og med god Vilje tjener — begge Sager, og ogsaa som Følge af vore fattige Evner tager vore personlige Nederlag ved begge Fronter, men en Forening som D. K. taaler ikke *saadanne* Nederlag, i hvert Fald har vi ikke Lov til at udsætte den for dem.

Hvad *den* tager ind til sig, maa den helt og fuldt gaa i Breschen for, og

sely om man med Dem kan sige, at „Kvindesag og Fredssag hører sammen“, saa maa dog enhver indrømme, at det tekniske Arbejde, der skal gøres, og det er jo nu det, der danner Grundlaget for den endelige Sejr, ikke kan ses i samme Linie og derfor ikke — eller vanskeligt — kan varetages af samme Forening uden at begge Spørgsmaal lider under det.

Den Flamme, der tændtes i Haag, næres ogsaa ved en endnu svag Ild i Danmark, og vi, der har paataget os at gøre Kongressens Idéer og Arbejde kendt i vort Land, vil føle os styrkede ved Tanken om, at der er danske Kvinder, som vil lytte til os, naar vort Arbejde har antaget saa faste Former, at det kan træde frem for Offentligheden.

Naar dette er Tilfældet vil „Kvinden og Samfundet“ sikkert give os Plads for en Redegørelse, og de Medlemmer af D. K., som føler Trang til at vise deres Fredsvilje, vil da faa Lejlighed til det, og de, der ikke føler Trangen, vil ikke kunne bebrejde D. K., at det har brugt deres Navn

Efteraarsudstillingen 1915.

—o—

Naar man af og til har følt sig træt og sorgmodig af Byens graat i graat, og ligesom har savnet Aarstidernes vekslende Farver, har det virket vælgørende paa Sindet at tilbringe en Time eller 2 paa en eller anden af de store Malerisamlinger, Hirschsprungs eller Statens. De fine Perler af forskellige Tiders og Landes Kunst, som her findes, har kunnet sætte Sindet i Harmoni igen, de skønne Farvers rene og oplivende Spil har gjort en glad, og man er gaaet beriget og forfrisket tilbage til sin Gerning. — Er det ikke ogsaa Kunstens Idé at være Bindeleddet mellem Skaberen og det skabte, at være Midlet, der lader den trældende Menneskeslægt se Glimt af Aanden, der lever i alt?

Efteraarsudstillingen med al sin Farverabalder og al sin Ungdom gør netop den modsatte Virkning. Ganske vist er det Ungdommens Udstilling, ialfald hvad Hovedindtrykket angaar, der findes jo nok et Par ældre Udstillere, men de forekommer nærmest som nogle uvedkommende Væsner, der virker fremmed mellem det andet.

Vel er det Ungdommens Ret at vær-

ne om sit eget jeg til det yderste, vise sig raa og utilhugget, men ved den første Tur igennem „den frie“s Sale, fristes man til at udbryde med det lille Barn hos H. C. Andersen, da det ser Kejseren: „han har jo ingen Klæder paa“. Er det muligt, at sand Kunst maa virke saaledes paa en interesseret og kunstelskende Tilskuer, at Øiet først efter 1½ Times Forløb er vænnet til at forstaa, at dette skal være de Skikkelser og Landskaber — de Naturstemninger, som omgiver ham i Livet?

Har end den store, norske Maler Edvard Munch med sit grandiose Ud-kast til en Dekoration af Christiania Universitetets Festsal vist Vej med stærke Farver og store forunderlige Flader, saa er hans Kunstform dog et Udtryk for hans mægtige skabende Syner, og de store Felter han skal dekorere, svarer i Dimensioner til hans Tanker og Malemaade. Men hvorfor anvende samme Maalestok for en Myg som for en Elefant?

Dette er som sagt de Tanker, man er opfyldt af efter 1½ Times Gennemgang af de udstillede Billeder. — Har man imidlertid virkelig Interesse for vor nye Flok af malende Kunstnere, tilbringer man den næste Time med at lede *dem* frem, man kender fra tidligere Udstillinger, og finder jo og

saa en stor Del, man kan glæde sig over.

Mén for at samle os om vort Speciale „Kvindekunst“, maa vi gaa raskt forbi de mandlige Malere, skønt vi nok havde Lyst til at studere nogle af dem lidt nærmere, saasom Harald Hansens 5 friske Billeder, hvorimellem „Udsigt fra Børstaarnet“, Oluf Høsts smaa Mariner, William Stühr og Poul Schrøder; ikke at tale om Jais Nielsens Rædsler (Negerkvinder) og Olaf Rudes Muligheder, idetmindste hvad Her-reportrættet angaar.

Den første Kvinde, vi træffer paa, er *Ebba Carstensen*, der stadig ikke er særlig lovende, selv om hun nu med „Foraar i Haven“ forsøger sig i en Retning, som nærmest maa betegnes som kubistisk, ialfald hvad Tegningen angaar. Derimod er den kolde haarde Foraarsluft kommet ganske godt frem i Farverne.

Agnes Jensen er absolut sikrere end forrige Aar, den forunderlige Løshed i Farve og Tegning har hun overvundet, „en ung Pige“ og „Pige med Æbler“ er meget heldigere end hendes „Russerinde“ ifjor, „Skitsen“ virker meget naturlig, det er kun kedeligt, hun ikke har Sans for Farvens Skønhed. Det har derimod *Gudrun Tscherning*, især i „Studiehoved“ af en ung sovende Kvinde, hvis Hoved hviler saa udmær-